

Arrest

nr. 67 806 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2011, met kennisgeving op 21 juni 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend en op datum van 04.11.2010 werd geactualiseerd door :

H., M. (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Dazkiren op 25.10.1973

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar dient hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008. Betrokkene toont dit echter niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen terug te vinden. Het door betrokkene voorgelegde attest van VZW De Acht waarin gesteld wordt dat hij bij hen is langsgekomen in 2007 om informatie in te winnen over regularisatie, kan door onze diensten niet aanvaard worden als een geloofwaardige poging. Het inwinnen van informatie is niet afdoende. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door verschillende getuigenverklaringen, een verklaring van aanmelding en niveaubepaling bij het Huis van het Nederlands d.d. 04.11.2009, een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 13.10.2009, een huurcontract d.d. 15.11.2009, zijn Marokkaans diploma – baccalauréat, betrokkene zou zeer goed Nederlands spreken en zijn kennis nog steeds verbeteren, hij zou zo snel mogelijk wensen te werken, hij zou duurzaam verankerd zijn door zijn omgang met de lokale bevolking en het feit dat hij Nederlands spreekt zou betekenen dat hij niet alleen contact heeft met allochtonen), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene legt enkel een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d.13.10.2009 voor. Gezien dit echter geen arbeidscontract is, kan dit niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.”

Op 21 juni 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“(…)

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Tegen de tweede bestreden beslissing heeft verzoeker in zijn verzoekschrift geen middel uiteengezet. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert enkel argumentatie gericht tegen de eerste bestreden beslissing aan.

Ter terechtzitting hierop gewezen, gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De verzoekende partij gaat niet akkoord met de bestreden beslissing omdat deze haar aanvraag afwijst op grond van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zij meent dat het attest van de VZW De Acht dat zij heeft voorgelegd aantoonde dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen. Zij zet uiteen dat deze VZW een tweedelijns organisatie is en dat een vluchteling niet bij deze VZW terecht kan om een regularisatiedossier te starten. Binnen haar projecten doet zij wel aan eerstelijns- of basiswerk. Uit het attest blijkt dat de verzoekende partij verschillende keren deze VZW contacteerde om informatie in te winnen over de regularisatie. Haar werd meermaals medegedeeld dat zij niet in aanmerking kwam en daardoor werd zij niet doorverwezen naar een advocaat. Zij meent dat attesten van een sociale dienst gespecialiseerd in vreemdelingenrecht afdoende zijn. Zij verwijst naar het standpunt van het kabinet Wathélet en naar www.krispuntmi.be om dit standpunt vervolgens te citeren. Bijgevolg toont het attest aan dat zij een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf tot stand te brengen. Bovendien leest men niet in de bestreden beslissing waarom dergelijk attest niet kan beschouwd worden als een poging om wettig verblijf te verkrijgen. Voorts verwijt zij de verwerende partij geen enkele vraag te hebben gesteld betreffende voormeld attest en geen grondig onderzoek te hebben gevoerd. Hierdoor is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 1A.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht; het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat hij wel in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8A, nu hij wel een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen

om wettig verblijf in België te bekomen. Ter ondersteuning verwijst hij naar de verklaring van VZW De acht (stuk 15 bij zijn aanvraag).

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde dit stuk duidelijk heeft beoordeeld, doch heeft besloten dat dit attest niet kan worden aangenomen als een bewijs van een geloofwaardige poging, zoals vereist in punt 2.8A van de (vernietigde) instructie.

In de bestreden beslissing wordt dienomtrent gemotiveerd:

"Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar dient hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008. Betrokkene toont dit echter niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen terug te vinden. Het door betrokkene voorgelegde attest van VZW De Acht waarin gesteld wordt dat hij bij hen is langsgekomen in 2007 om informatie in te winnen over regularisatie, kan door onze diensten niet aanvaard worden als een geloofwaardige poging. Het inwinnen van informatie is niet afdoende. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (...), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden."

Verzoeker kan dan ook niet dienstig, in strijd met de duidelijke motieven van de beslissing, voorhouden dat in de bestreden beslissing niets zou gemotiveerd zijn nopens dit attest van de VZW De Acht.

De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers beschouwingen als zou zulk attest wel voldoende zijn, niet kunnen worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Terwijl verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar vermeende verklaringen die gepubliceerd staan op de website www.kruispuntmi.be.

De informatie van deze website is geen officiële informatie die afkomstig is van de verwerende partij, en komt geenszins overeen met de verklaringen die de Staatssecretaris daadwerkelijk heeft gedaan. Voor zoveel als nodig voegt verwerende partij aan deze nota de schriftelijke bevestiging door de Staatssecretaris dat de inhoud op de website van Kruispunt MI verder gaat dan hetgeen hij effectief heeft verklaard (stuk 1).

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. In de bestreden beslissing wordt duidelijk en terecht gemotiveerd dat het door verzoeker voorgelegde 'attest van VZW De Acht waarin gesteld wordt dat hij bij hen is langsgekomen in 2007 om informatie in te winnen over regularisatie, niet kan worden aanvaard als een geloofwaardige poging om reden dat het inwinnen van informatie niet afdoende is'.

De gemachtigde vermogt wel degelijk zulks te beslissen in het kader van zijn ruime discretionaire beslissingsbevoegdheid inzake, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht mag uitoefenen.

Terwijl geen verdere motivering moet worden opgenomen in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen voorhouden.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat de gemachtigde evenmin verplicht is om alvorens een negatieve beslissing te nemen, eerst een bijkomende vraag te stellen aan de vreemdeling:

"2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. " (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld; verzoeker verduidelijkt zelfs niet eens welk 'geïndividualiseerd onderzoek' nog zou moeten gevoerd zijn.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de in casu bestreden beslissing ten genoeg van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zich onder meer heeft beroepen op het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij betwist niet dat zij de instructie blijft toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid voor wat betreft de beoordeling van een dergelijke aanvraag.

Het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig en ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die vóór die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoeker betwist niet dat hij vóór 18 maart 2008 geen wettig verblijf had in België, maar meent dat hij op een duidelijke wijze heeft aangetoond dat hij vóór die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen. Hij verwijst hiervoor naar een verklaring van VZW De Acht van 17 november 2009, kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, die bevestigt dat verzoeker in 2007 verschillende keren contact heeft opgenomen omtrent informatie betreffende de regularisatieprocedure voor mensen zonder papieren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat voormeld attest van de VZW De Acht geen geloofwaardige poging inhoudt omdat het inwinnen van informatie niet afdoende is.

De hamvraag is dus of het kennelijk redelijk is te stellen dat een verklaring of attest van de VZW De Acht waarbij inlichtingen worden ingewonnen aangaande het indienen van een regularisatieaanvraag niet kan worden beschouwd als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België tot stand te brengen.

De Raad stelt vast dat de notie *“een geloofwaardige poging ondernemen om een wettig verblijf in België te bekomen”* nergens wordt gedefinieerd. Noch in de wetgeving, noch in de verduidelijking aangaande de instructie (‘vademecum’) is hierover iets terug te vinden. Verder dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling aangaande de gegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de laatste informatie verspreid aangaande de instructie met goedkeuring van het kabinet Wathélet (nieuwsbrief vreemdelingenrecht en IPR nr.6-2011 van 8 april 2011, www.kruispuntmi.be) blijkt dat een attest van een advocaat (gespecialiseerd in vreemdelingenrecht) aanvaard moet worden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen als het is ingediend in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en op voorwaarde dat er heel concreet instaat dat de betrokkene op een bepaalde datum vóór 18 maart 2008 heeft gevraagd om regularisatie aan te vragen en dat de advocaat dat toen heeft afgeraden omdat de betrokkene toen niet voldeed aan de toenmalige regularisatiecriteria. Evenwel betwist de verwerende partij in de nota dat zij gebonden is door de informatie verspreid op de voormelde website en dit wel om reden dat deze informatie geen correcte weergave zou zijn van hetgeen de staatssecretaris zou verklaard hebben. Verzoeker heeft geen bemerkingen dienaangaande. Ter staving van deze stelling voegt de verwerende partij aan haar nota een brief van 5 mei 2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toe. In deze brief meldt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen-zaken dat het artikel dat gepubliceerd werd op de website Kruispunt Migratie-Integratie over de zogenaamde nieuwe instructies inzake regularisatie op 8 april 2011 veel verder gaat dan hetgeen hij bevestigd heeft en bijgevolg niet kan worden beschouwd als een correcte weergave van hetgeen hij gezegd heeft. Aangezien het niet duidelijk is wat dan wel werd gezegd en benadrukt wordt dat hetgeen op de website Kruispunt Migratie-Integratie staat niet correct is, meent de Raad dat dan ook geen rekening kan worden gehouden met hetgeen op deze website gepubliceerd staat voor de beoordeling van de redelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing.

Wat de inhoud van het attest van de VZW De Acht betreft, wordt hierin het volgende vermeld:

“Ondergetekende (...) verklaart hierbij dat (verzoeker) (...) heeft met ons verschillende keer contact genomen met betrekking tot informatie rond de regularisatieprocedure voor mensen zonder papieren (...).”

Uit het voormelde attest blijkt enkel dat verzoeker meermaals inlichtingen heeft ingewonnen. Welke informatie hij gekregen heeft en wanneer, kan geenszins uit het attest worden afgeleid. Evenmin blijkt uit dit attest dat verzoeker werd afgeraden om een regularisatieaanvraag in te dienen. Na deze consultaties heeft verzoeker geen verdere stappen ondernomen of toont hij dit minstens niet aan. Er werd geen regularisatieaanvraag ingediend. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk om uit de enkele vaststelling dat er consultaties zijn geweest bij een VZW De Acht waarbij verzoeker inlichtingen heeft ingewonnen inzake een mogelijke regularisatie, zonder verdere gegevens over wat dan wel of niet werd aangeraden en zonder verdere concrete informatie en uit de vaststelling dat zich in het administratief dossier geen enkel gegeven terug te vinden is inzake een bepaalde procedure inzake verblijf welke zou zijn opgestart, af te leiden dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen, te meer verzoeker in het verzoekschrift stelt dat een vluchteling bij de VZW De Acht geen regularisatiedossier kan laten opstarten. In tegenstelling tot de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt uit het attest niet dat verzoeker werd afgeraden een procedure te starten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de elementen die haar kenbaar werden gemaakt geen grondig onderzoek zou gevoerd hebben en de individuele elementen van het dossier niet in aanmerking heeft genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

3.4. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker het tweede motief van de bestreden beslissing, dat het verzoek om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van het criterium 2.8B afwijst, niet betwist of weerlegt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN